

BLAT NOVELL

Com volen els anys, sense fi!
Aquest matí la pau és dolça.

Vestit de bon temps vull lluir,
vull córrer als marges de la molsa.

Al riu hi ha boira penjant;
després s'esvaeix una mica.

Ve un oratjol fresc de llevant
i dins el blat nou fa musica.

EL RIU

Núvols s'atarden. Cel d'estiu.
Va gotejant la pluja fina
als Vuit Indrets. La llum declina.
Veig terres planes —un gran riu.

Jo tinc un vi d'allò més dolç.
Dret, a la porta, me'l bevia.
De bons amics en servo molts,
i no en tinc cap per companyia.

EN UN INDRET POBLAT...

En un indret poblat jo m'he fet la cabana,
i no sento els cavalls ni la roda llunyana.

Aquesta solitud la gusta aquell qui ho vol.
Un cor interior es fa un desert al volt.

Jo cullo crisantems a llevant, i ja em triga
de veure verdejar la llunyana garriga.

És fresc l'aire dels cims així que el dia creix;
els ocells, a parelles, ja tornen al relleix.

Coses gentils, prou duen llur greu significança:
però ens fallen els mots si el cor, trèmul, s'hi atansa.

LLEGINT EL LLIBRE DELS MARS
I LES MUNTANYES

Pel mes de juny l'herba embolcalla.
Al volt de ma caseta hi ha branques gronxant.
Aquí troba delícies tot ocell que hi roman:
i jo estim ma caseta, amb el sostre de palla.

De la llaurada ja he fet net
i la sembra ja és llesta.
Aquells llibres prendré, on tota cosa resta.
(No hi ha pas grans roderes pel caminal estret;
hi vénen els amics a alguna festa.)

Amb joia aboco el vi primaverat
i cullo la lletuga que al meu jardí creixia.
Una amable plugeta passa el serrat més alt:
porta un ventet molt dolç per companyia.

Floten mos pensaments pel llibre del rei Txau;
contemplo les pintures del mar i la muntanya
i en mon recer tranquil l'Univers m'acompanya.
Ah, no és pas feliç qui en això no es complau!

PAISATGE

El núvol blanc embolca les roques solitàries;
els bambús, ran de l'aigua, la fan verda i gentil.
De bon matí i al vespre la fresca és més subtil.
La muntanya i les aigües tenen llums i encantàries,
i els pensaments se'ns tornen tots benaurats i bells.
S'oblida el vianant, amb la passa ronsera.
Al voltant de l'estany hi ha herbei de primavera,
i els pollancrec canvien el color dels ocells.

A SOL PONENT..

A sol ponent, els núvols són seda acolorida;
el riu tranquil s'allarga com un llençol, tot blanc.
Diem: «Hi ha molt rou, si l'herba és ajupida»;
diem: «La nuvolada s'és tota espesseïda»,
quan la muntanya grisa té grans ombres al flanc.

Tremolen els nenúfars i es trenca llur repòs
quan els peixos, jugant, deixen l'aigua abaltida.
I els ocells, a frec d'ala, fan caure moltes flors.